

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 176.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Isidoro Diacono. 176.

Cum diuinum numen victimas & cruores ob puerilitatem, in quam tum homines versabantur, tolerarit, quid miraris, quoddam quoque quæ per citharam & Psalterium celebrabatur, Musicam tolerarit: quæ ut nonnulli aiunt, turbulentos animi motus propulsat, atque & mœrorē lenit, & iram mitigat, & luctus per lachrymas leuat. Multi enim, ut ferunt, quod lachrymas per vim compresserit, in varios morbos inciderunt.

Theodoro Presbytero. 177.

Quoniam quid sibi hæc verba velint, Δὲ συγκρίματος, quaesisti (hoc enim à Daniele in sua interpretatione prætermisum esse) illud habe: Quoniam ob ingentem potentiam, & quia inuictō robore pollere regnum suum existimabat, Barbarus in superbiam atque insolentiam prolapsus fuerat (ita ut se humanos terminos excessisset, atque in diuinam classē ascriptum esse duceret) mox autem abscindendus erat (hoc enim vixæ arboris excisio testatur) idcirco non modò conspectarum rerum terrore, sed etiam figurata quadam ratione moderatio: rem enim ac prudentiorem reddere cupiens, tanquam in regio quodam tribunali narrationem conformat, rege nimirum sententiam proferente, exercitus autem duce eam interpretante, hoc est sententiam exponente (liquidem vox hæc σύγκριμα interpretationis significationem habet) militibus autē eam exquentibus. Vnus enim eum, qui sententiā promulgauit, velut Archangelum esse dixit (vnus porro, si interpreteris, vigilem sonat) sanctos autem Angelos eos, quibus arboris amputatio imperata est. Quoniam enim sententiam prohibere minimè poterant (celeriter enim & cū clamore prolata fuerat) spes autem aliqua salutis elutebat, propterea quoddam radices manerent, percontantur, hoc est postulant, ut prælimitum temporis spatium intelligant. At

Isιδώρω Διακόνω. 176.

Εἰ θυσιῶν καὶ αἱμάτων ἠέχετο τὸ θεῖον Δὲ τιμὴ τῆς ἀνθρώπων τὸ τιμὴ καὶ ἐν ἡπιότητι, πὶ καιμάζεις εἰ καὶ μουσικῆς Δὲ κιθάρας καὶ ψαλτηρίας τελευτήσας. τῆς ὡς φασὶ πνεῦσά παθητὰ ψυχῆς θεραπεύσας, καὶ λύπην μὲν καταπραΰνους, θυμὸν δ' ἐξημερεύσας, καὶ τὰ πένθη Δὲ τῆς δακρύων κουφίζουσας. πολλοὶ γὰρ ὡς φασὶ δακρύσαι καρτερῆσαι, εἰς Δὲ φορεῖ πάθη ἐπέτεσον.

Θεοδώρω Πρεσβυτέρω. 177.

Ἐπειδὴ ἔφησεν ἡ βίβλος Δὲ συγκρίματος εἰς ὁ λόγος. καὶ ῥῆμα ἁγίων τὸ ἐπιρώτημα. τὸτο γὰρ ὡς λέγει φθῆσαι τῷ Δανιήλ, εἰς τιμὴ ἐμείων. ἴδι' ὅτι ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς ἀγῶν ἐξέστας. καὶ τὴν ἀμαχὸν οὐδέσται ἔχειν τιμὴ βασιλείαν ὁ βάρβαρος εἰς ὑπερφανίαν ἐξέπεσεν, ὡς ἐξ ὧ μὲν τῆς ἀνθρώπων ὁρῶν ἑαυτὸν εἶναι ἰομίζου. εἰς δὲ ἡσυχίαν ἐγκλείειν. ἐμελλε δὲ κίπτεσθαι τὸτο γὰρ ἡ τῆς ἰσθμῶσος δένδρον ἐκτεμνῆθαι. εἰ μόνον τῷ φόβῳ τῆς ὀφθέντων, ἀλλὰ καὶ τῷ σχηματισμῷ σωφρονέστερον αὐτὸν ἐργασασθαι ἐβελήσας. ὡσπερ καὶ ἐπὶ βασιλικῷ δικαστηρίῳ σχηματίζῃ τιμὴ δίκησιν, τῶ μὲν βασιλέως ἀποφαινομένης, τῶ δὲ στρατηγῶν ἐρμηνεύουσας, τῆσιν Δὲ ἡλλοισίας τιμὴ ψήφου. τὸ γὰρ σύγκριμα, ἐρμηνεύεται λέγει. τῆς δὲ στρατιωτῆς εἰς ἔργον ταύτῃ ἀγόντων. εἰς μὲν γὰρ τὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἀποφάσεως ποιησάμενον ἐφθεοιοῖνε ἀρχαγγέλου. εἰς γὰρ ἐρμηνεύεται ἀρχυπῶσος. ἀρχὴ δὲ τῆς τὸ δένδρον ἐκτεμνῆθαι ὡσπερ τῆσιν ἀγγέλους. ἐπειδὴ γὰρ μὴ τιμὴ ἀποφασίν κωλύειν οἱοῖσιν. μετὰ ἀσθενείας γὰρ καὶ κραγῆς ἐξεθήνεστο. ἐλπίς δὲ πῆσιν ὑπεφάνετο σωτηρίας. τῆς ῥίζων μὲν ὡσπερ ἐπερωτῶσιν. τῆσιν ἀξίωσιν, ὡσπερ τὸν ἀρισμὸν ἡρόνον μαθεῖν. ὁ δὲ ἔτετο